

Arrest

nr. 174 819 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die allen verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2015 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 24 mei 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekster richt op 8 juni 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van 18 augustus 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij geeft aan bijkomende stukken te hebben gevoegd bij haar verzoekschrift, met name een door de boekhouder ondertekend attest, evenals een aanslagbiljet van de belastingen. Zij schetst verder de situatie van de referentiepersoon, met name dat hij een nachtwinkel uitbaat en bijgevolg zelfstandige is. Hij eigent zichzelf een inkomen toe als zelfstandige en de boekhouder schrijft deze uitgekeerde verloningen in. De verzoekende partij wenst thans ter terechtzitting nog een bijkomend stuk over te maken, ter verduidelijking van de inkomsten van de referentiepersoon. De voorzitter wijst er in deze evenwel op dat zij noch rekening kan houden met de stukken gevoegd bij het verzoekschrift, noch bij de stukken aangebracht ter terechtzitting die dateren van na de bestreden beslissing, daar zij zich voor de beoordeling van de wettigheid van de beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van de totstandkoming ervan. De verzoekende partij houdt vol dat een combinatie van alle stukken afdoende de inkomsten bewijzen en geeft aan dat de aanvaarding van de fiscale diensten van de belastingaangifte van de referentiepersoon impliceert dat ook verweerder in het kader van de huidige bestreden beslissing deze inkomsten dient te aanvaarden. De voorzitter vraagt of er een nieuwe visumaanvraag werd ingediend. De verzoekende partij antwoordt hierop ontkennend en stelt te wachten op de beslissing bij het huidige beroep. Daarenboven benadrukt zij nogmaals dat de cijfers, zoals ze oorspronkelijk werden neergelegd, in orde zijn. De advocaat van de verwerende partij stelt dat op basis van het attest, dat bij de aanvraag werd gevoegd en niet ondertekend werd, niet kan worden nagegaan hoeveel de referentiepersoon per maand ontvangt en dat deze cijfers niet voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing.”*

1.5. Verzoekster gaat er met haar betoog geheel aan voorbij dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegde en evenmin met de stukken die zij thans ter terechtzitting tracht over te maken, die bovendien dateren van na de totstandkoming van de bestreden beslissing. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden, indien hij alsnog rekening zou houden met deze stukken. De Raad kan aldus noch met deze bijkomende stukken rekening houden, noch met de context – met name een bevestiging dat de cijfers die oorspronkelijk werden neergelegd kloppen – die deze stukken zouden verschaffen. Ook waar verzoekster verwijst naar het aanslagbiljet van de belastingen, waarbij zij aangeeft dat een aanvaarding hiervan door de fiscale overheidsdiensten inhoudt dat ook verweerder de hierop voorkomende gegevens dient te aanvaarden, is dit betoog gegrond op een stuk dat niet werd overgemaakt ten tijde van de totstandkoming van de

bestreden beslissing, zodat ook dit betoog niet kan worden weerhouden door de Raad. Wat betreft de duiding van de situatie van de referentiepersoon, met name dat hij als zelfstandige een nachtwinkel uitbaat en zichzelf in die hoedanigheid een inkomen uitkeert, weerlegt verzoekster hiermee niet de inhoud van de beschikking. In de beschikking stond niet ter discussie dat de referentiepersoon een zelfstandige is. Verder werd in de beschikking tevens aangegeven dat het enkele feit dat de referentiepersoon een zelfstandige is – en aldus niet dezelfde bewijzen kan voorleggen als een werknemer – verzoekster geenszins een onmogelijke bewijsvoering oplegt, daar zij bijvoorbeeld bankafschriften kon neerleggen van de daadwerkelijke maandelijkse stortingen van de verklaarde inkomsten. Deze schets van de situatie noopt derhalve niet tot een andere beoordeling dan deze die reeds werd gemaakt in de beschikking. Verder kan de Raad enkel herhalen dat het geenszins onredelijk is van verweerder om een boekhoudkundig attest dat niet werd ondertekend – d.i. het enige document dat werd overgemaakt naar aanleiding van de verblijfsaanvraag en aldus het enige document waarmee verweerder rekening kon houden – niet te aanvaarden als afdoende bewijsstuk van de bestaansmiddelen.

De Raad benadrukt dat het verzoekster vrijstaat een nieuwe visumaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de bijkomende stukken, teneinde verweerder de mogelijkheid te bieden hierover een standpunt in te nemen.

1.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA